

16

Repertoriumnummer 2017 / 6039
Datum van uitspraak 18 september 2017
Rolnummer 2017/AR/719

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

W.C.O.
Bevestiging afwijzing
Reorganisatieplan

Hof van beroep Gent

Arrest

7de kamer

Aangeboden op 20 SEP. 2017
Niet te registreren
<i>Anja Willems</i> Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000938684-0001-0015-01-01-1

2017/AR/719 - In de zaak van:

AGRA - INVEST N.V., met maatschappelijke zetel te 9750 ZINGEM, Nerethstraat 36, ingeschreven met KBO-nummer 0441.267.648,

appellante, hebbende als raadsman mr. VERSTRAETEN Michael, advocaat te 9040 SINT-AMANDSBERG, Beelbroekstraat 60

tegen

1. **AED RENT N.V.**, met maatschappelijke zetel te 2830 WILLEBROEK, Bedrijvenpark De Veer 12, ingeschreven met KBO-nummer 0451.899.343,

2. **AED DISPLAY N.V.**, met maatschappelijke zetel te 2830 WILLEBROEK, Bedrijvenpark De Veer 12, ingeschreven met KBO-nummer 0886.606.724,

3. **SENNESAEL Carlos**, schilder, wonende te 9870 OLSENE, Meylegemstraat 8, ingeschreven met KBO-nummer 0586.687.474,

geïntimeerden, hebbende als raadsman mr. VANFRAECHEM Lotte, advocaat te 9000 GENT, Lange Boomgaardstraat 6

wijst het hof het volgend arrest:

Procedure in hoger beroep

1.

Met een ter griffie van dit hof op 13 april 2017 neergelegd verzoekschrift heeft appellante hoger beroep ingesteld tegen het door de rechtbank van koophandel te Gent, afdeling Oudenaarde, op 30 maart 2017 gewezen vonnis in de zaak gekend onder het rolnummer R/16/16.

Een exploit van betekening wordt niet voorgelegd.

Partijen werden gehoord in raadkamer en het hof heeft kennis genomen van hun stukken en besluiten.

Na pleidooien werden de debatten gesloten, waarna door het Openbaar Ministerie in de persoon van substituut-procureur-generaal Erika De Boever mondeling advies werd verleend strekkende tot afwijzing van het hoger beroep en de bevestiging van het bestreden vonnis.

Aan partijen werd gelegenheid tot repliek verleend, waarop door de raadsman werd verzocht om een schriftelijke repliek te kunnen formuleren.

Ingaand op dit verzoek werd de zaak voor schriftelijke repliek van partijen op het mondeling advies van het Openbaar Ministerie vastgesteld op de terechtzitting van 4 september 2017 om 9.10 u.

Voor appellante werd op datum van 28 juli 2017 een repliekconclusie neergelegd, waarna op 31 augustus 2017 nog een repliekconclusie van geïntimeerden volgde.

Op de terechtzitting van 4 september 2017 werd de zaak in beraad genomen.

Procedure in eerste aanleg

5.

Op verzoekschrift van 7 oktober 2016 heeft de rechtbank van koophandel te Gent, afdeling Oudenaarde, bij vonnis van 27 oktober 2016 de procedure van gerechtelijke reorganisatie geopend voor appellante met het oog op het verkrijgen van het akkoord van de schuldeisers over een reorganisatieplan, overeenkomstig de artikelen 44 tot 58 van de Wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen (hierna WCO).

De opschorting werd verleend tot 1 april 2017.

De zitting om over te gaan tot de stemming over het reorganisatieplan werd bepaald op 23 maart 2017.

Op 10 november 2016 heeft appellante een kopie neergelegd van de brieven die zij aan de schuldeisers heeft verstuurd (art. 26§2 en 45 eerste lid WCO).

6.

Bij verzoekschrift van 23 maart 2017 zijn de geïntimeerden rechtsgeldig vrijwillig tussengekomen.

7.

Op 21 februari 2017 (via e-mail) en 22 februari 2017 (via brief) heeft de appellante een reorganisatieplan neergelegd op de griffie van de rechtbank en verzocht zij om de homologatie van het plan in overeenstemming met artikel 55 WCO. Een lijst van schuldeisers was bij het plan gevoegd.

De griffier heeft bij brief van 27 februari 2017 de gegevens zoals vermeld in artikel 53 WCO meegedeeld aan de schuldeisers in de opschorting zoals opgenomen op de lijst bedoeld in artikel 17, §2, 7° en 46 WCO.

8.

Bij e-mails van 7 maart 2017 (12.21u en 17.02u) en 8 maart 2017 (16.07u) heeft de raadsman van appellante telkens een bijgewerkte lijst van de schuldeisers aan de rechtbank overgemaakt.

De griffier heeft bij brieven van 7 en 8 maart 2017 de gegevens zoals vermeld in artikel 53 WCO meegedeeld aan de schuldeisers in de opschorting die in de voormelde bijgewerkte lijst bijkomend werden opgenomen.

Ook bij e-mail van 22 maart 2017 (10.51u) en 23 maart 2017 (0.18u) werd door de raadsman van appellante nog een bijgewerkte lijst van de schuldeisers overgemaakt.

9.

Op de zitting van 23 maart 2017 werd, nadat de rechtbank appellante, de gedelegeerd rechter en de schuldeisers had gehoord, overgegaan tot de stemming over het reorganisatieplan, waarna de rechtbank de uitspraak over de eventuele homologatie van het reorganisatieplan heeft uitgesteld naar de terechtzitting van 30 maart 2017.

10.

Het hier bestreden vonnis stelde vooreerst vast dat uit de resultaten van de stemming bleek dat aan de in artikel 54 WCO vermelde meerderheidsvereisten voldaan was en dat de schuldeisers ermee instemmen dat het reorganisatieplan wordt goedgekeurd.

Na integrale opname van het verslag van de gedelegeerd rechter, weerhield de eerste rechter een gekarakteriseerde schending van de pleegvormen met betrekking tot de mededeling van de volledige lijst van de schuldeisers, welke schending naar het oordeel van de eerste rechter in onbetrouwbaar reorganisatieplan resulteerde en tevens aan de stemming elke betekenis ontnam, temeer de laatste wijziging van de lijst van de schuldeisers nog om middernacht de dag voor stemming aan de griffie werd overgemaakt zodat bepaalde schuldeisers in de onmogelijkheid waren er kennis van te nemen.

Verder oordeelde de eerste rechter nog dat een reorganisatieplan dat geen vervaldata en betalingstermijnen voorziet, rechtsmisbruik uitmaakt en strijdt met de openbare orde.

De homologatie van het reorganisatieplan werd dan ook geweigerd.

Grievens/voorwerp van het hoger beroep

11.

Voor een omstandige uiteenzetting van de grieven en de argumentatie van partijen verwijst het hof naar de beroepsakte en de syntheseconclusies voor partijen, alsook hun repliekconclusies op het advies van het Openbaar Ministerie.

11.1.

In het beschikkend gedeelte van haar laatst neergelegde conclusie vordert appellante :

“Het hoger beroep van de concludente ontvankelijk en gegrond te verklaren,

Het bestreden vonnis teniet te doen en opnieuw wijzende,

Het voorgelegde reorganisatieplan te homologeren.

De geïntimeerden solidair te verwijzen in alle kosten van het geding ...”

11.2.

In het beschikkend gedeelte van hun laatst neergelegde conclusie vorderen geïntimeerden :

“Het hoger beroep af te wijzen als ongegrond,

Het vonnis a quo te bevestigen in al zijn onderdelen,

Het verzoek tot homologatie te weigeren en dienvolgens af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond,

De opschorting niet meer te verlengen voor zover hierom wordt verzocht,

Kosten als naar recht, waarbij concludanten elk afzonderlijk aanspraak makend op de maximale rechtsplegingsvergoeding, subsidiair de basisrechtsplegingsvergoeding voor beide aanleggen,

Appellante te veroordelen tot een geldboete conform artikel 780bis Ger.W..”

Beoordeling

12.

De door artikel 767 Ger.W. voorziene mogelijkheid om na het sluiten van de debatten nog een conclusies neer te leggen als repliek op het advies van het Openbaar Ministerie vormt een uitzondering op de regel van artikel 771 Ger.W. met toepassing waarvan na het sluiten van de debatten geen stukken, conclusies of nota's meer mogen worden neergelegd, op straffe van ambtshalve wering uit het debat.

De repliekconclusie kan overeenkomstig artikel 767, § 2, laatste lid, enkel in aanmerking worden genomen in zoverre zij antwoordt op het advies van het Openbaar Ministerie. (zie ook Cass. 20 september 2004, Arr.Cass. 2004, afl. 9, 1417)

De repliekconclusie mag er dan ook geen aanleiding toe geven een nieuw debat te beginnen over de zaak of een onderdeel daarvan dat vreemd is aan het advies van het Openbaar Ministerie.

Binnen het aldus beperkte kader van de repliekconclusie kan een partij dan ook niet overgaan tot een uitbreiding/wijziging van haar vordering, een hervatting van het geding doen, een nieuwe tegeneis of een andere tussenvordering stellen of zelfs een bewijsaanbod formuleren, ook al is dit in reactie op een overweging van het Openbaar Ministerie in zijn advies.

Dit betekent ook dat naar aanleiding van de repliekconclusie overeenkomstig artikel 771 Ger.W. geen nieuwe stavingstukken kunnen worden overgelegd, ook al betreffen die stavingstukken een verduidelijking of een bevestiging van de inhoud van de repliekconclusie. (Gent, 10 januari 2008, R.W. 2009-2010, 368)

Bij nazicht van de repliekconclusie blijkt dat appellante vier aanvullende stukken aanwendt en neerlegt.

Gelet op wat voorafgaat dringt zich dan ook de vaststelling op dat appellante deze aanvullende stavingstukken niet rechtsgeldig samen met een repliekconclusie na het advies van het Openbaar Ministerie kon aanwenden en neerleggen, zodat het hof met deze aanvullende stukken geen rekening kan houden en deze derhalve niet in het beraad betreft.

Eén en ander doet geen afbreuk aan de inhoud van de repliekconclusie, die een antwoord op het advies van het Openbaar Ministerie uitmaakt en het hof aldus wel in het beraad betreft.

13.

Artikel 55, §3 WCO bepaalt dat de homologatie slechts kan geweigerd worden in geval van niet-naleving van de pleegvormen die door deze wet worden opgelegd of wegens schending van de openbare orde.

De woorden “pleegvormen door deze wet opgelegd” slaan op alle bepalingen van de WCO die de gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord beheersen. Die bepalingen strekken er in hoofdzaak toe de juistheid en de volledigheid van de in het reorganisatieplan vervatte gegevens te waarborgen, die noodzakelijke voorwaarden vormen om te komen tot een zinvolle beoordeling van de economische haalbaarheid van het plan door de schuldeisers.

(GwH 18 januari 2012, nr. 8/2012, r.o. B.15.2 en B.15.3, TBH 2012, 435, noot A. VAN HOE en I. VEROUGSTRAETE)

Eén van de doelstellingen van de opgelegde pleegvormen in de WCO is de schuldeisers de mogelijkheid geven om met kennis van zaken te stemmen over het voorgestelde reorganisatieplan.

Het is de wettelijke taak van de hoven en rechtbanken er op toe te zien dat de schuldeisers correct in die mogelijkheid gesteld worden, wat onder meer blijkt uit artikel 55 §3 WCO.

14.

Om tot de weigering van de homologatie te besluiten nam de eerste rechter de miskenning de gekarakteriseerde schending van de pleegvormen met betrekking tot de mededeling van de volledige lijst van de schuldeisers - zowel in het aantal als naar waarde van de vordering - in aanmerking; dit temeer de laatste wijziging van de lijst van de schuldeisers om middernacht per mail aan de griffie werd overgemaakt zodat bepaalde schuldeisers in de onmogelijkheid waren hiervan kennis te nemen

Verder oordeelde de eerste rechter nog dat een reorganisatieplan dat geen vervaldata en betalingstermijnen voorziet, rechtsmisbruik uitmaakt en strijdt met de openbare orde.

14.1.

Appellante heeft zeven verschillende lijsten van schuldeisers voorgelegd in de loop van de procedure:

- 1) als bijlage bij (1) het op 7 oktober 2016 neergelegde verzoekschrift tot opening van de procedure gerechtelijke reorganisatie en (2) de op 10 november 2016 aan de schuldeisers gerichte brieven conform artikel 26 §2 en 45, 1° WCO,
- 2) als bijlage bij e-mail van 21 februari 2017 en navolgend schrijven van 22 februari 2014 neergelegd reorganisatieplan,
- 3) als bijlage aan een aan de griffie gerichte e-mail van 7 maart 2017 (12.21u),
- 4) als bijlage aan een aan de griffie gerichte e-mail van 7 maart 2017 (17.02u),
- 5) als bijlage aan een aan de griffie gerichte e-mail van 8 maart 2017 (16.07u),
- 6) als bijlage aan een aan de griffie gerichte e-mail van 22 maart 2017 (10.51u),

7) als bijlage aan een aan de griffie gerichte e-mail van 23 maart 2017 (00.18u),

Door niet minder dan zeven verschillende lijsten voor te leggen, die substantieel van elkaar verschillen, schendt appellante de pleegvorm van artikel 17 §2, 7° WCO.

Dit artikel bepaalt namelijk dat een volledige lijst van schuldeisers moet worden voorgelegd.

Eén en ander geldt des te meer nu in het reorganisatieplan met betrekking tot de lijst van de schuldeisers te lezen staat :

“De in bijlage aan het plan toe te voegen lijst met schuldvorderingen is enkel indicatief en bedoeld met het oog op de bepaling van de meerderheden bij de stemming.

Indien daarin verkeerde bedragen zouden zijn opgenomen kunnen deze worden gecorrigeerd zelfs na de homologatie van het plan, en zullen de betalingen worden verricht conform het gedane voorstel.”

Daaruit blijkt immers dat , eigenlijk reeds van meet af aan en zelfs op het ogenblik van de neerlegging van het reorganisatieplan nog steeds geen aan de voorschriften van artikel 17 §2, 7°WCO beantwoordende lijst van de schuldeisers werd voorgelegd, laat staan dat duidelijkheid werd verstrekt omtrent het exacte bedrag, het al dan niet betwist of bevoorrecht zijn van de in de lijst opgenomen schuldvorderingen.

Voormelde bepaling vereist immers dat van meet af aan een volledige en niet slechts een indicatieve lijst wordt voorgelegd, laat staan een lijst *“met het oog op de bepaling van de meerderheden bij de stemming.”*

Waar appellante tot zeven maal toe tot aanpassing/verbetering van de lijst van de schuldeisers is overgegaan - waarbij onder meer ook schuldeisers aan de lijst werden toegevoegd - , kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij niet heeft nagelaten alle schuldeisers te vermelden en de aanvankelijk neergelegde lijst wel degelijk een volledige lijst betrof.

Terecht heeft de gedelegeerd rechter er in zijn verslag verder op gewezen dat door te stellen dat de lijst enkel *“enkel indicatief en bedoeld [is] met het oog op de bepaling van de meerderheden bij de stemming”*, appellante op grove wijze reeds vooraf de rechten heeft miskend van de eventuele legitieme schuldeisers die niet of verkeerd op de lijst werden opgenomen, en die dan ook niet werden aangeschreven en hun wettelijke rechten bij de stemming niet hebben kunnen uitoefenen.

Door ook nog na de neerlegging van het reorganisatieplan en zelfs de nacht vòòr de stemmingsvergadering nog tot aanpassing/van verbetering van de lijst van de schuldeisers over te gaan, heeft appellante daarenboven de door artikel 46 § 6 voorgeschreven

verwittiging materieel onmogelijk gemaakt, en aldus minstens aan een aantal schuldeisers de mogelijkheid ontnomen om in toepassing van artikel 46 WCO een betwisting omtrent het bedrag of de hoedanigheid van de door schuldenaar vermelde schuldvordering tijdig aan de rechtbank ter beoordeling voor te leggen, bij gebreke waaraan deze schuldeisers genoeg dienden te nemen met een stemming en een opname in het plan voor het bedrag voorgesteld door de schuldenaar in de in artikel 45 WCO bedoelde mededeling (cf. art. 46 § 1, laatste lid WCO)

Dat de door appellante op eigen initiatief aangebrachte verbeteringen/aanpassingen op geen enkele wijze de stemming zouden hebben beïnvloed en geen enkele impact zouden hebben gehad op het resultaat ervan, staat er niet aan in de weg dat de miskennis van de artikel 17 §2, 7° WCO - die het hof hier weerhoudt en die een onmiskenbare invloed heeft gehad op het verloop van de procedure - de weigering van de homologatie verantwoordt.

Artikel 55 § 3 WCO verwijst immers expliciet terug naar artikel 17 WCO.

14.2.

Zelfs indien met appellante zou kunnen worden aangenomen dat het niet aan de rechtbank toekomt om de haalbaarheid en de concrete inhoud van het reorganisatieplan te beoordelen, staat dit er niet aan in de weg dat de rechter moet en mag nagaan of het voorliggend reorganisatieplan beantwoordt aan de pleegvormen/modaliteiten die terzake zijn opgelegd door de artikelen 47 t/m 52 WCO.

Bij nazicht van het neergelegde reorganisatieplan dringt zich naar het oordeel van het hof de vaststelling op dat dit plan inderdaad niet beantwoordt aan de pleegvormen/modaliteiten waarin de voormelde bepalingen voorzien.

Zoals door de gedelegeerd rechter in zijn schriftelijk verslag onder meer vermeld :

- bevat het reorganisatieplan niet het door artikel 47 § 2, lid 2 WCO en door de schuldenaar opgesteld verslag over de betwistingen van schuldvorderingen; welk verslag de belanghebbenden kan inlichten over de omvang en de grondslag ervan,
- voldoet het enkel en zonder enige nader toelichting aanbrenge van een kruisje in een rubriek "Betwist" niet aan de voormelde vereiste die in het opstellen van een verslag over deze betwistingen voorziet,
- bevat het reorganisatieplan niet de door artikel 47 § 2, lid 3 WCO vereiste nadere omschrijving hoe de schuldenaar - hier appellante - de rendabiliteit van de onderneming zal herstellen, en wordt er enkel aangegeven hoe zal worden gepoogd liquiditeiten te genereren,
- bevat het reorganisatieplan niet de door artikel 49, eerste lid WCO vereiste vermelding van "*de voorgestelde betalingstermijnen*", en voldoet de in het plan opgenomen vermelding dat "*de terugbetaling van alle schuldeisers wordt*

opgeschort voor een periode van één jaar na het verlijden van de akte van verkoop van het onroerend goed van de vennootschap, met een maximum van één jaar” niet aan voormelde vereiste nu niet eens vaststaat of, en zo ja wanneer de schuldeisers betaling zullen ontvangen.

Het hof verwijst partijen naar deze vaststellingen die het bijtreedt en onderschrijft.

Mede in antwoord op de door appellante in hoger beroep ontwikkelde grieven en argumentatie, die niet van aard zijn om voormelde vaststellingen te ontkrachten, voegt het hof enkel nog het volgende toe.

14.2.a.

Appellante kan niet worden bijgetreden in haar argumentatie dat bij gebrek aan betwistingen met betrekking tot de schuldvorderingen, zij geen verslag over de betwistingen diende op te stellen en derhalve geen schending van artikel 47, § 2, lid 2 WCO kan worden weerhouden.

Met deze argumentatie miskent appellante immers haar eigen stukken nu zij - zoals hiervoor al aangegeven - op de bij het reorganisatieplan gevoegde *“lijst openstaande leveranciers en schuldenaars”* zelf, door middel van het aanbrengen van een kruisje in de kolom *“Betwist”*, heeft aangegeven dat bepaalde schuldvorderingen wel degelijk te betwisten.

(gerechtssdossier procedure a quo - stuk 15)

Ook op de naderhand nog neergelegde en bijgewerkte lijsten van schuldeisers komt voormelde kolom *“Betwist”* nog voor en wordt nog steeds met een kruisje aangegeven welke schuldvorderingen betwist worden.

(gerechtssdossier procedure a quo - stukken 18, 20, 21, 23 en 24)

Waar aldus ontegensprekelijk blijkt dat appellante zelf een aantal schuldvorderingen als betwist is blijven aanduiden, dringt zich de verdere vaststelling op dat geen door appellante opgesteld verslag van de aangegeven betwistingen voorligt, wat een miskening van artikel 47, § 2, lid 2 WCO inhoudt.

De verklaring van appellante dat de aanduiding met een kruisje in de kolom *“Betwist”* enkel inhield dat een juiste afrekening nog moest worden nagekeken, mist overtuigingskracht.

Voormelde aanduiding laat aan duidelijkheid niets te wensen over en geeft wel degelijk een betwisting aan, ook al is deze tot een nazicht van de afrekening beperkt.

Tenslotte kan appellante bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er bij de stemmingsvergadering geen betwistingen meer waren.

In haar andermaal bijgewerkte en definitieve lijst van schuldeisers die appellante in de nacht van 22 op 23 maart 2017 nog net voor de stemmingsvergadering aan de griffie doorstuurde, zijn nog steeds een aantal schuldvorderingen als “Betwist” aangekruist.
(gerechtssdossier procedure a quo - stuk 24)

14.2.b.

Appellante betwist verder de opmerking van de gedelegeerd rechter dat het plan niet nader omschrijft hoe de rendabiliteit van de onderneming zal worden hersteld en er enkel zicht is op het herstel van de liquiditeit.

Nog volgens appellante blijkt uit de voorgenomen verkoop van zowel de antiek als het onroerend goed dat winst en derhalve rendement zal worden gegenereerd.

Nazicht van het voorgelegd reorganisatieplan noopt ook het hof tot de vaststelling dat dit plan op geen enkele wijze nader omschrijft hoe de rendabiliteit van de onderneming zal worden hersteld.

Er wordt inderdaad aangegeven dat tijdens de periode van opschorting liquiditeiten zullen worden gegenereerd uit zowel de verkoop van de antiek als van het onroerend goed om zo terugbetalingscapaciteit te creëren.

Hoe en in welke mate het genereren van deze liquiditeiten kunnen bijdragen tot het herstel van de rendabiliteit van de onderneming is in het beschrijvend gedeelte van het plan evenwel nergens terug te vinden.

Daarenboven wordt in het plan zelfs aangegeven dat de verkoop van de antiek met winst niet evident is, wat door de sedert de neerlegging van het verzoekschrift WCO beperkt gerealiseerde verkopen in de feiten wordt bevestigd.

Verder dringt zich de vaststelling op dat appellante in het inleidend verzoekschrift WCO zelf uitdrukkelijk heeft gesteld :

“De verzoekster is eigenares van een onroerend goed dat grotendeels is afgeschreven op de balans. ... Het onroerend goed wordt gebruikt om klanten te ontvangen, het administratief werk te doen en dient voornamelijk als middel van publiciteit en overtuiging. Klanten worden o.a. uitgenodigd op een lunch ter plaatse. Dit onroerend goed is noodzakelijk voor de bedrijfsvoering.”

Waar appellante het onroerend goed als noodzakelijk voor de bedrijfsvoering vooropstelde, ziet het hof niet in hoe de verkoop van dit onroerend goed kan bijdragen tot het herstel van de rendabiliteit van de onderneming, wel integendeel.

Terecht stelde de gedelegeerd rechter dan ook vast dat het reorganisatieplan enkel zicht biedt op het herstel van de liquiditeit/solvabiliteit, maar niet op het herstel van de rendabiliteit van de onderneming.

Appellante toont inderdaad niet aan hoe de verkoop van het aanvankelijk als noodzakelijk voor de bedrijfsvoering bestempeld onroerend goed tot het herstel van de rendabiliteit van de onderneming kan bijdragen.

De enkele bewering dat met de voorgenomen verkoop van het onroerend goed wellicht een meerwaarde zal kunnen worden gerealiseerd, volstaat daartoe niet, temeer appellante ook niet aangeeft hoe de gebeurlijk te realiseren meerwaarde zal worden aangewend of zal volstaan om tot het herstel van de rendabiliteit van de onderneming bij te dragen.

Waar, zoals vermeld, het reorganisatieplan op geen enkele wijze nader omschrijft hoe de rendabiliteit van de onderneming zal worden hersteld, kan dan ook niet anders dan een miskening van de door artikel 47, § 2, lid 3 WCO vereiste pleegvorm worden weerhouden.

14.2.c.

Wat de voorgestelde terugbetaling van de schuldeisers betreft, geeft appellante in syntheseconclusies in hoger beroep zelf aan dat deze terugbetaling alleen maar kan door het onroerend goed binnen het jaar te verkopen en dat, als deze verkoop niet lukt, zij in staat van faillissement zal zijn.

Dit bevestigt de hiervoor onder randnr. 13.2. al vermelde vaststelling van de gedelegeerd rechter dat de in het plan opgenomen vermelding dat *“de terugbetaling van alle schuldeisers wordt opgeschort voor een periode van één jaar na het verlijden van de akte van verkoop van het onroerend goed van de vennootschap, met een maximum van één jaar”* niet aan voormelde vereiste van artikel 49, eerste lid WCO voldoet nu niet eens vaststaat of, en zo ja wanneer de schuldeisers betaling zullen ontvangen.

Met de aan een hypothetische verkoop van het onroerend goed ondergeschikt gemaakte terugbetaling worden door appellante geen eigenlijke en door artikel 49, eerste lid WCO nochtans vereiste betalingstermijnen voorgesteld.

14.3.

Samenvattend ligt ook in hoger beroep nog steeds een schending van de pleegvormen voor, welke schending - overeenkomstig artikel 55 § 3 WCO - de homologatie van het reorganisatieplan in de weg staat.

15.

Tenslotte gaat appellante uit van een verkeerde rechtsopvatting in haar argument dat een belangenschade vereist is in hoofde van de schuldeisers opdat de schending van de pleegvormen tot de weigering van de homologatie zou kunnen leiden. De pleegvormen creëren het wettelijke kader waarbinnen de belangenafweging tussen de schuldeisers en de schuldenaar in de opschorting kan uitgevoerd worden. Door enkel de schending in aanmerking te kunnen nemen in geval er een belangenschade aangetoond wordt, wordt de vrijwaring van de rechten van de schuldeisers aanzienlijk bemoeilijkt en uitgehold.

Hetzelfde geldt voor de argumenten dat het normdoel van de bepalingen met betrekking tot de pleegvormen uiteindelijk bereikt werd en dat de schuldeisers het reorganisatieplan goedgekeurd hebben.

16.

De overige middelen en argumenten van de partijen kunnen niet tot een andere beoordeling, noch tot een andere beslissing leiden.
Om die reden worden ze niet verder onderzocht en besproken.

17.

Gelet op wat voorafgaat komt het hoger beroep dan ook ontvankelijk maar niet gegrond voor.

Het bestreden vonnis wordt, zij het deels op andere motieven, bevestigd.

18.

In toepassing van de artikelen 1042, 1017 en 1022 Ger.W. legt het hof de gedingkosten van het hoger beroep ten laste van appellante.

18.1.

Er zijn naar het oordeel van het hof geen redenen om, zoals door geïntimeerden gevorderd, de maximumrechtsplegingsvergoeding toe te kennen, noch om appellante te veroordelen tot betaling van een geldboete conform artikel 780bis Ger.W..

Anders dan geïntimeerden voorhouden blijkt naar het oordeel van het hof uit niets dat appellante te kwader trouw, roekeloos en/of lichtzinnig hoger beroep heeft ingesteld en een kennelijk onredelijke houding heeft aangenomen.

De loutere vaststelling dat een vordering of een hoger beroep ongegrond is en dat de appellante zich vergist heeft, verleent aan deze vordering of aan dit hoger beroep geen kennelijk onredelijk en/of tergend en roekeloos karakter.
(vgl. ook Cass, 2 maart 2015, C.14.0337.F/3, www.cass.be)

In de gegeven omstandigheden wordt enkel de basisrechtsplegingsvergoeding in aanmerking genomen.

18.2.

Terecht maken geïntimeerden elk afzonderlijk aanspraak op de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding.

Onverminderd de toepassing van artikel 1022, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, heeft, wanneer meerdere partijen in het gelijk zijn gesteld, ieder van hen afzonderlijk recht op een rechtsplegingsvergoeding, ongeacht of zij al dan niet samen met één of meerdere andere in het gelijkgestelde partijen worden bijgestaan door eenzelfde advocaat en ongeacht of zij al dan niet in dezelfde zin hebben geconcludeerd; het totaal van de ten laste van de in het ongelijk gestelde partij toegekende rechtsplegingsvergoedingen mag echter niet meer bedragen dan het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken.

(Cass. 03/05/2013, Arr.Cass. 2013, afl. 5, 1095; Pas. 2013, afl. 5, 1049)

**OP DEZE GRONDEN,
HET HOF,**

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
Gelet op het eensluidend mondeling advies van het Openbaar Ministerie,

Rechtdoende op tegenspraak

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar niet gegrond,

Bevestigt het bestreden vonnis,

Veroordeelt appellante tot betaling van de gedingkosten van het hoger beroep,

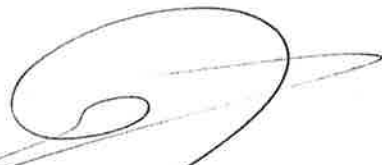
- aan haar zijde niet nader cijfermatig begroot nu deze kosten te haren laste vallen,
- aan de zijde van geïntimeerden en in hoofde van elk van hen afzonderlijk begroot op 1.440,00 EUR als rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van Beroep te Gent, 7de kamer, alleenzetelend, in datum van **achttien september tweeduizend zeventien**.

Aanwezig:

Geert De La Ruelle, raadsheer, wn. voorzitter,
Kristoffel Goossens, griffier.

Kristoffel Goossens

Geert De La Ruelle

